

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., so sídlom B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ-o-KS 25/2006 z 24. novembra 2006, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 63/05-16, rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky sp. zn. MF/14504/2004-75 z 22. decembra 2004, rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 14442/04/521/04/1204 z 21. júla 2004, rozhodnutím Colného úradu Žilina sp. zn. 0606801130 z 21. marca 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2007 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa čl. 127 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky na porušenie základného práva podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ-o-KS 25/2006 z 24. novembra 2006, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 63/05-16, rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) sp. zn. MF/14504/2004-75 z 22. decembra 2004, rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) sp. zn. 14442/04/521/04/1204 z 21. júla 2004, rozhodnutím Colného úradu Žilina (ďalej len „colný úrad“ alebo „colný orgán“) sp. zn. 0606801130 z 21. marca 2003.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností vyplynulo, že sťažovateľka podala žalobu krajskému súdu, kde sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva financií sp. zn. MF/14504/2004-75 z 22. decembra 2004. Rozsudok krajského súdu bol potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽ-o-KS 25/2006, ktorý bol sťažovateľke doručený 16. apríla 2007.

Podľa sťažovateľky je základným meritom sporu skutočnosť, že postupovala presne podľa pokynu colného orgánu, ktorý mal smerovať k tomu, aby jej bola priznaná 0 % colná sadzba na ňou dovážané mäsové výrobky, k čomu tiež v rámci rozhodnutia colného orgánu č. 1606801300093 aj došlo. Toto rozhodnutie colného orgánu bolo následne zrušené ako protiprávne a sťažovateľke bolo vymerané clo.

Sťažovateľka ďalej uvádza,

že jedným zo základných atribútov právneho štátu je dôvera jednotlivca v rozhodovacu činnosť orgánu štátu.

Podľa jej názoru je podstatou uplatňovania verejnej moci v demokratickom štáte princíp dobrej viery jednotlivca v správnosť aktu verejnej moci a ochrana dobrej viery v práva nadobudnuté konštitutívnymi aktmi verejnej moci.

Podľa nej sa krajský súd vo svojom rozhodnutí zaoberal len poučovacou povinnosťou správneho orgánu a úplne opomenul, že sťažovateľka v žalobe napadala taktiež to, že k celej záležitosti došlo tak, že sa len riadila pokynmi colného úradu, t. j. faktickým postupom colného orgánu.

Je presvedčená, že týmto postupom krajský súd porušil čl. 36. ods. 1 a 2 listiny a čl. 6 dohovoru.

S ohľadom na vyššie uvedené je sťažovateľka presvedčená aj o tom, že postup krajského súdu a najvyššieho súdu je nutné posudzovať nielen za tzv. prepjatý formalizmus, ale za *denegatio iustitiae*, a teda porušujúci právo sťažovateľky na spravodlivé a riadne konanie...“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom na základe jej sťažnosti vyslovil porušenie označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sž-o-KS 25/2006 z 24. novembra 2006, rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 1 S 63/05-16, rozhodnutím ministerstva financií sp. zn. MF/14504/2004-75 z 22. decembra 2004, rozhodnutím colného riaditeľstva sp. zn. 14442/04/521/04/1204 z 21. júla 2004, rozhodnutím colného úradu sp. zn. 0606801130 z 21. marca 2003.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže

odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 36 ods. 1 každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 36 ods. 2 kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

Podstatou základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému (teda aj sťažovateľovi) reálny prístup k súdu tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy (I. ÚS 84/97).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniu, resp. podmienke (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), ako je napríklad spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené formy návrhu na začatie konania, zákonné lehoty a podobne.

Tejto ochrany sa však možno dožadovať len v medziach zákonov, ktoré ustanovia čl. 46 ústavy vykonávajú (I. ÚS 64/96).

Postup správneho orgánu je akákoľvek administratívna činnosť, ktorá sa pre potreby preskúmania správnosti a zákonnosti takeého postupu zaznamenáva formou či už právnych úkonov v podobe rozhodnutí alebo písomných neformálnych aktov v zápisnici alebo iným overiteľným spôsobom. Každé tvrdenie, ktoré je rozhodujúce pre posúdenie veci, a teda najmä tvrdenie sťažovateľa, že bol zaviazaný pokynom colného orgánu určitým spôsobom vyplniť colnú deklaráciu, musí byť v súdnom konaní o preskúmaní colného rozhodnutia

preukázané. V opačnom prípade nemožno na takéto tvrdenia prihliadať pri meritórnom rozhodnutí.

Za autoritatívne rozhodnutia orgánov verejnej moci nemožno považovať rôzne rady, odporúčania, stanoviská alebo iné nevynútiteľné právne akty, ktoré orgán verejnej moci nevydáva na základe postupu, ktorý stanovuje zákon alebo ústava. V prípade donútenia účastníka konania konať zákonom nedovoleným spôsobom sa v rámci všeobecnej teórie takýto úkon považuje za neplatný, resp. nemožno na takýto úkon relevantne prihliadať.

Krajský súd a najvyšší súd v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy posúdili právnu a skutkovú vec a to tak, že postupovali v rámci zákona. Všeobecný súd podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nemá povinnosť preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu nad rámec dôvodov nezákonnosti uvedených v žalobe. Z predloženého spisu vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), s ktorým sa všeobecné súdy vysporiadali. Sťažovateľ musí presne uviesť znenie právnej normy, ktorá sa vidí porušená, v opačnom prípade nie je povinnosť všeobecného súdu určovať rozsah a dôvod preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom (porov. § 250j ods. 1 OSP).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I ÚS 17/00).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že právo priznané čl. 36 ods. 1 a 2 listiny bolo v danom prípade rešpektované všeobecnými súdmi, pretože žaloba bola prejednaná v prvom aj druhom stupni spôsobom a v rozsahu, ktorý prikazuje

zákon, a aj vynesené rozhodnutie zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 246c OSP, a teda nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka v sťažnosti neupresnila, ktorá alinea ustanovenia čl. 6 dohovoru sa namieta ako porušená, bolo nevyhnutné aj vzhľadom na uvedený záver posúdiť rovnako túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2007